

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 655/2016
09.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.Б., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Б., адвоката М.Л. из Н.С., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду Посл.бр. К-163/14 од 30.11.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 100/16 од 23.03.2016. године, у седници већа одржаној дана 09.06.2016. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Б., адвоката М.Л., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду Посл.бр. К-163/14 од 30.11.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 100/16 од 23.03.2016. године као неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **одбацује** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Посл.бр. К-163/14 од 30.11.2015. године, окривљени Д.Б. оглашен је кривим за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика (КЗ) и осуђен на казну затвора у трајању од 3-три године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 16.01.2012. године до 13.03.2013. године. Истом пресудом, на основу члана 87. КЗ окр. Д.Б. изречена је мера одузимања предмета ближе означених у изреци пресуде, па је на основу члана 246. став 7. КЗ од окривљеног одузета опојна дрога по врсти и количини ближе означеној у изреци пресуде и на основу члана 91. КЗ од окривљеног је одузет домаћи новац у износу и апоенима ближе означеним у изреци пресуде, при чему је окривљени обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка у износу од 25.222,55 динара у року од 30 дана од дана

правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, а ослобођен је од плаћања паушалног износа.

Апелациони суд у Новом Саду, пресудом Кж1 100/16 од 23.03.2016. године, одбио је као неосновану жалбу браниоца окривљеног Д.Б. и пресуду Вишег суда у Новом Саду К-163/14 од 30.11.2015. године, потврдио.

Бранилац окр. Д.Б., адв. М.Л., поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреда кривичног закона из члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. ЗКП у вези са чланом 438. став 2. тачка 1) и чланом 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде Вишег суда у Новом Саду Посл.бр. К-163/14 од 30.11.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду К.бр.100/16 од 23.03.2016. године укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. Д.Б. је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу захтев недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је првостепена пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП јер је заснована на доказима на којима се по одредбама тог законика не може заснивати и при том, као недозвољене доказе означава исказ окривљеног дат у ПУ Нови Сад 16.11.2012. године, са образложењем да окривљеном, супротно одредби члана 89. став 2. тада важећег ЗКП, нису предочени основи сумње која стоји против њега и да није упозорен да све што изјави може бити употребљено против њега као доказ, затим записник о увиђају ПУ Нови Сад од 15.11.2012. године, из разлога што је ову доказну радњу обавила полиција самостално, противно одредби члана 238. став 3. истог законика, као и записник о претресању стана од 15.11.2012. године, наводећи да тој доказној радњи, супротно одредбама чл. 78. став 2. и 79. став 1. и 3. тада важећег ЗКП није присуствовао окривљени као држалац стана ни његова ванбрачна супруга, као ни бранилац окривљеног ни два пунолетна сведока већ извесни С.К. који није ни власник ни држалац стана.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости, по оцени Врховног касационог суда, нису основани.

Одредбом члана 604. став 1. ЗКП, прописано је да ће се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог законика (01.10.2013. године), оцењивати по

одредбама Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“ бр. 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ бр. 58/04 ... 76/10)(даљем тексту: раније важећи ЗКП).

У записнику о саслушању окривљеног, тада осумњиченог Д.Б. пред овлашћеним службеним лицем ПУ Нови Сад од 16.11.2012. године констатовано је да је осумњиченом пре давања исказа саопштено да му се ставља на терет извршење кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, па је супротна тврдња у захтеву браниоца окривљеног да окривљеном нису предочени основи сумње која стоји против њега, нетачна. Имајући у виду да је у наведени записник унета општа констатација да је осумњичени пре саслушања поучен о својим правима „у вези са одредбама ЗКП“, уз навођење појединих посебно издвојених права (право на браниоца, да није дужан да изнесе одбрану, нити да одговара на постављена питања), околност да нису изричито цитирана и сва друга права окривљеног из одредаба ЗКП, конкретно и упозорење из члана 4. став 2. тачка 2. раније важећег ЗКП, да све што изјави може бити употребљено против њега као доказ, не значи да осумњиченом то упозорење није саопштено, тим пре, што му је поука о правима дата у присуству браниоца са којим је пре изношења одбране обавио поверљив разговор и што су записник са наведеном општом констатацијом без примедбе потписали и осумњичени и бранилац, па је неприхватљив навод захтева да је овај исказ окривљеног незаконито прибављен. Осим тога, окривљени је исказ дат у полицији поновио истог дана приликом саслушања пред истражним судијом након што је, према изричитој констатацији у записнику о том саслушању, упозорен да све што изјави може бити употребљено против њега као доказ, тако да је наведеним записником конвалидиран формални пропуст из претходног записника када наведено упозорење није изричито унето, будући да одбрана окривљеног представља једну недељиву целину.

Када је реч о увиђају, према одредби члана 238. став 3. раније важећег ЗКП, органи унутрашњих послова могли су самостално обавити ову доказну радњу ако истражни судија није у могућности да одмах изађе на лице места, али само за кривична дела за која је прописана казна затвора до 10 година.

У конкретном случају, из списка предмета произилази да су овлашћена службена лица ПУ Нови Сад у преткривичном поступку обавили увиђај дана 15.11.2012. године у стану који користи окр. Д.Б. у Н.С., у ул. ..., којом приликом су пронађени и фиксирани трагови (папиларних линија, сасушене биљне материје) и предмети (сасушена биљна материја зелене боје, грумен браон боје, сасушене печурке, семенке, засађена биљка марихуане, вагица за прецизно мерење, опрема и хемикалије за вештачки узгој марихуане и др.), сви ближе описани у записнику о увиђају, а наведене радње су предузете без присуства истражног судије, што је у супротности са одредбом члана 238. став 3. тада важећег ЗКП, с обзиром да су постојали основи сумње о извршењу кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ, за које је прописана казна затвора преко 10 година, на што с правом указује бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости. У вези са тим, са основом бранилац у захтеву указује да је радња претресања стана који користи окривљени, по наредби истражног судије и у присуству С.К. супруга власнице стана који фактички врши права власника, обављена супротно одредби члана 79. став 3. раније важећег ЗКП

којом је прописано да претресању стана присуствују два пунолетна грађанина као сведоци.

Међутим, прибављање наведених доказа-трагова и предмета пронађених на лицу места од стране органа унутрашњих послова, иако супротно одредби члана 238. став 3. и члана 79. став 3. раније важећег ЗКП, у конкретном случају нема значај апсолутно битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, како истиче бранилац окривљеног у захтеву, већ релативно битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП, односно из члана 368. став 2. раније важећег ЗКП, која није била од утицаја на законито и правилно доношење правноснажне пресуде. Ово из разлога што се чињенично стање утврђено у правноснажној пресуди не заснива искључиво на доказима о којима је реч већ и на другим доказима, првенствено на наводима одбране окривљеног током поступка, налазу и мишљењу вештака и другим доказима које је суд извео у законито спроведеном поступку на главном претресу.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, наводима да је изрека пресуде тотално нејасна, али ова повреда закона, према одредби члана 485. став 4. ЗКП, није дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног, односно браниоца окривљеног.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости, бранилац окривљеног у уводу захтева истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, али не образлаже у чему се одређено састоји ова повреда закона, осим што износи уопштenu тврдњу да из навода у изреци пресуде не произилазе законом прописана обележја кривичног дела за које је окр. Д.Б. оглашен кривим, па захтев у овом делу нема прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

Из свих изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу члана 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. и тачка 3) у вези са чланом 484. ЗКП, у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, односно из разлога што нема прописан садржај.

Записничар
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.